

НЕМОЋ БАЛИСТИКЕ

* * *

Нема више оне врелине тела
неподношљиве попут пожара у шуми усред лета.
Толике године су прошле, а ништа није постало лакше.
Вожње правом трасом или странпутицом,
свеједно је, сустижу те, претичу те.
Преслишаваш мисли као излизану винил-плочу
на којој звукови у сваком следећем кругу
прерастају у најгору какофонију.
Игла прескаче на многим местима;
или дубоко загребе.
Најгоре је што бола нема.
Самом себи одавно си анестезија.

ПОДНЕВНИ МИРАЖИ

Подне говори: Води ме!
Слици насликаној пре великог потопа
температура додаје препознатљиве кулисе:
Обнажена тела жељна воде
и пут превише врућ за табане
што најављује дуго путовање до предвечерја.
Олдегалска рефлексција неба призива *језера* на бучним трговима
док под тендама кафића ишчезавају људске сенке.
Има мрака и у зенитном сунцу
али сада кад ноздрве спаљују мириси кафе и дувана
само ретки ће додирнути жилу куцавицу
као проверу смрти илузије.

НЕМОЋ БАЛИСТИКЕ

Сврха је стално промашивати циљ.
Немати ослонца.
Тако се увежбава стабилност психе;
повећава оштрина зенице.
Док све не постане рутина:
сваки поглед – сликарски кадар.
Недостижна предност над противником.

А онда намерно игнорисати дисање,
успоравати капи зноја,
све док из ледене цеви не гране сунце,
и убрза ход.
Тако се продубљује сопствени мир
туђим немирима.

И друговати са ветром.
Познавати правце његовог кретања
којима односи далеко од савести крике из даљине.

НУТРИНА. ПЕРСПЕКТИВА НОЋИ

Ветар осваја добар део видљивог света.
Без хука, да не пробуди заставе,
приче из затворених књига.
Твојим длановима већ се меси сан.
Испод покривача залутале речи
траже излаз у нова пространства.
(Голицају обнажена тела.)
Заклео бих се да је месец поцрвенео од стида
и притиснуо кров додатном топлином.
Заклео бих се да је ноћ прошапутала:
Много је рајева пре оног коначног.

АВИОН

После толико година,
данас сам, најзад, схватио
како треба правити авионе од папира.

Сви напори и покушаји,
заблуде из детињства,
у трену доколице на радном месту
постадоше бесмислени.
Грешком откуцани уговор
реших да не полети ка корпи за отпатке
имитирајући лопту него авион.
(Уместо кошаркаша да постанем пилот).
Код стандардне процедуре рада руку
склапања папира у неколико корака,
несвесно једну ствар урадих другачије:
Скратих закрилца, а издужих крила.
О како је летео тај авион!
Кроз ходнике и канцеларије!
Степеништем између спратова!
А ја журио за њим детињом радошћу,
на том месту никада срећнији.

ШУМА

Напуштајући сенку великог орла
који нас је наткриљавао,
закорачисмо у шуму.
Тишина што нас дочека на улазу упозори
да се и ту може умрети од усамљености.
Дубље унутра, поток је звонио слаповима
у сребрна звона својих одблесака.
Негде у пустињи зраци сунца
глачају песак до стаклених контура;
овде, само fino пробадају густе крошње
правећи равнотежу дневном мраку.
Ниоткуда ветра.
Да ли се лишће померило
од ритуала гостопримства шумских духова,
или га је савијао дах
Адамовом децом преплашене звери,
остаће непознато,
јер лагано зађосмо у најдубље пећине,
у таму питомију од сваке светлости.